

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **L. J.**, bytem Z., P. II 5610, zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2014, č. j. KUOK 102084/2014, **ve věci správního deliktu**,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, Odboru agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 9. 2014, č. j. SMOL/199629/2014/OARMV/PZP/Gra, jímž správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1.500 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 s přihlédnutím k ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), včetně povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit tím, že jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Opel, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když neznámý řidič vozidla žalobkyně porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že dne 12. 6. 2013 v době od 11:25 hodin do 11:45 hodin v Olomouci na ulici Koželužská neoprávněně zastavil a stál s tímto motorovým vozidlem v úseku platnosti svislého dopravního značení „B28 – zákaz zastavení“, s dodatkovou tabulkou „PO-PÁ 7-18 v délce 6 metrů.“

Žalobkyně s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, přičemž namítá, že:

- 1) samotné zahájení řízení a projednání věci jako správního deliktu provozovatele vozidla představovalo nezákonný postup správního orgánu. Žalobkyně má za to, že správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, když v rozporu s tímto ustanovením řízení o přestupku nezahájil a věc odložil, přestože mu totožnost řidiče byla sdělena. Ačkoliv tedy správní orgán zjistil okolnosti umožňující zahájení řízení proti určité osobě, tuto ani nepředvolal k podání vysvětlení, přičemž z pohledu žalobkyně, která dostala své zákonné povinnosti a správnímu orgánu sdělila identitu řidiče, je zcela nepodstatné, že si oznámený řidič coby zaměstnanec společnosti zajišťující odvozy vozidel zvolil ke svému zastupování zmocněnce a že správnímu orgánu předložil plnou moc s neplatnou ověřovací doložkou;
- 2) správní orgán po celou dobu řízení jednal se společností FLEET Control, s.r.o., jakožto s jejím zmocněncem, ačkoliv žalobkyně tuto společnost zmocnila pouze pro zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku, nikoliv pro řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobkyně tak byla poškozena na svých právech, a to zejména na právu podat odvolání, neboť jí nebyl doručen příkaz ani oznámeno rozhodnutí, nebylo jí umožněno uplatnit argumenty v odvolacím řízení aj. Žalobkyně tvrdí, že se o vedení řízení a vydání rozhodnutí dozvěděla až dne 19. 11. 2014, kdy jí společnost FLEET Control s.r.o. o vydání rozhodnutí informovala.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K žalobním námitkám uvádí, že správní orgán učinil veškerá opatření, aby zjistil skutečnosti opravňující ho zahájit přestupkové řízení proti konkrétní osobě. Vzhledem k tomu, že se tyto

skutečnosti nepodařilo prokázat, postupoval správní orgán zcela v souladu se zákonem, když zahájil řízení o správním deliktu, neboť k tomu byly splněny zákonné podmínky. Žalovaný se taktéž ani neztotožňuje s námitkou zpochybňující zastoupení společností FLEET Control s. r. o., neboť tato společnost byla žalobkyní zmocněna pro řízení vedené pod sp. zn. S-SMOL/119955/2013/OARMV/Gra, tedy i pro případné řízení o správním deliktu. Žalovaný upozorňuje, že obdobnými námitkami zpochybňujícími zastupování se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014 – 31, který takovýto postup označil za součást předem připraveného scénáře, jehož jediným účelem je zpochybnit doručování a prodloužit tak správní řízení.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 12. 6. 2013 v 11:25 hodin bylo hlídkou městské policie v Olomouci na ulici Koželužská zjištěno vozidlo žalobkyně, které stálo v úseku platnosti svislého dopravního značení „B28 – zákaz zastavení“, s dodatkovou tabulkou „PO-PÁ 7-18 v délce 6 metrů.“ Dle úředního záznamu ze dne 12. 6. 2013 se na místě ani v jeho okolí řidič tohoto vozidla nenacházel. Dne 15. 8. 2013 byla žalobkyni doručena výzva k zaplacení částky 500 Kč, jakožto provozovateli vozidla. Dne 29. 8. 2013 zaslal J. K., jednatel společnosti FLEET Control, s. r. o., sdělení, že vozidlo měl v rozhodné době k užívání a řídil jej M. H. L., adresa 3025 P. D., V. B., FL 32960-4979, s žádostí, aby za účelem řízení o přestupku správní orgán kontaktoval jeho zmocněnce P. K., který jej zastupuje na základě plné moci. Součástí tohoto sdělení byla plná moc žalobkyně udělená společnosti FLEET Control, s. r. o., k zastupování žalobkyně ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku vedeném pod spisovou značkou S-SMOL/119955/2013/OARMV/Gra, a plná moc M. H. L. zmocňující P. K. k zastupování ve všech řízeních s předmětem podezření ze spáchání přestupku. Dne 21. 10. 2013 byl předvolán k podání vysvětlení jednatel zmocněnce žalobkyně Jiří Kocourek. Předvolaný se nedostavil. Dne 30. 10. 2013 zaslala notářka JUDr. Iva Šídová správnímu orgánu I. stupně na základě jeho předchozí žádosti sdělení, že v případě plné moci zmocnitele M. H. L. udělené zmocněnci P. K. byla legalizační doložka falzifikována. Žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce byl znovu předvolána na 14. 1. 2014, přičemž předvolání bylo doručeno jak žalobkyni, tak jejímu zmocněnci. K podání vysvětlení se žádná z předvolaných osob nedostavila.

Dne 28. 4. 2014 správní orgán I. stupně věc dopravního přestupku odložil, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Dne 7. 5. 2014 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž žalobkyni uložil pokutu 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Proti tomuto příkazu podala žalobkyně prostřednictvím společnosti FLEET Control, s. r. o., dne 9. 5. 2014 odpor. Správní orgán I. stupně předvolal zmocněnce žalobkyně k ústnímu jednání. Žalobkyně ani její zmocněnec se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavili.

Dne 23. 9. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobkyni vinnou ze spáchání v úvodu odůvodnění tohoto rozhodnutí vymezeného správního deliktu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které i přes výzvu správního orgánu nebylo doplněno. Dne 14. 10. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Podle ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

Žalobkyně v podané žalobě předně namítá nesplnění podmínek pro projednání správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Citované ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, *„přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané*

registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

Nejvyšší soud dále uvedl, že by šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. [...] Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.

V posuzované věci označila žalobkyně za řidiče vozidla v době spáchání přestupku M. H. L., bytem 3025 P. D., V. B., FL 32960-4979, o němž zmocněnec žalobkyně tvrdil, že pro účely řízení o přestupku udělil plnou moc zmocněnci P. K., který má být za účelem řízení o přestupku kontaktován. Správní orgán I. stupně na základě dotazu adresovaného notářce, která měla na této plné moci legalizační doložku vystavit, zjistil, že předmětná ověřovací doložka byla falzifikovaná. Žalobkyně tedy označila jako řidiče vozidla osobu žijící v zahraničí, ohledně níž navíc správní orgán zjistil, že doložka ověřující pravost podpisu této osoby na plné moci, je

falzum. Soud má tudíž za to, že podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu byla naplněna, neboť potřebné indicie ke zjištění totožnosti přestupce správní orgán neměl a k určení totožnosti přestupce by musel činit další rozsáhlé kroky. Správní orgán tak postupoval v souladu se zákonem, neboť za situace, kdy nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě a věc dopravního přestupku odložil, a kdy zároveň učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, byly podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu zcela naplněny. Žalobní námitku č. 1) proto soud shledal jako nedůvodnou.

K námitce žalobkyně č. 2) krajský soud uvádí, že ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně plnou mocí ze dne 22. 8. 2013 zmocnila společnost FLEET Control, s. r. o., k zastupování své osoby ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku vedeném pod spisovou značkou S-SMOL/119955/2013/OARMV/Gra, což je totožná spisová značka, pod níž bylo vedeno řízení o správním deliktu. Ze správního spisu je rovněž zřejmé, že uvedený zmocněnec v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla jménem žalobkyně jednal, kdy proti příkazu vydanému správním orgánem I. stupně podal odpor, a proti rozhodnutí o správním deliktu následně podal odvolání. Tvrzení žalobkyně, že o vedení řízení o správním deliktu proti její osobě, jakož ani o procesních úkonech jejího zmocněnce v řízení nevěděla, je tudíž obsahem spisu vyvráceno. Nadto by bylo absurdní, aby jednatel společnosti FLEET Control, s. r. o., zastupoval provozovatele vozidla před správními orgány zcela zdarma a pro vlastní potěšení, navíc tajně (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014 – 31). Z úřední činnosti je naopak krajskému soudu známo, že tento zmocněnec provozovatele vozidel v řízeních zastupuje, a to s obdobnou strategií (např. věc vedená pod sp. zn. 65 A 11/2015).

V této souvislosti soud dále poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č.j. 4 As 171/2014-26, uvedl, že *obsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění (viz ust. § 33 odst. 2 správního řádu), uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a je také třeba, aby plná moc obsahovala datum (není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu), aby bylo zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit.* V dalším rozsudku ze dne 27. 7. 2005, č. j. 7 As 13/2005 - 62, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že *při posuzování, jestli písemná plná moc nebo ústní prohlášení účastníka o udělení plné moci (do protokolu) mají potřebné náležitosti, je třeba vzít především v úvahu, zda spolehlivě prokazují oprávnění označeného zástupce jednat za účastníka řízení. V případě, že je možné bez pochybností takové oprávnění dovodit z obsahu plné moci, popřípadě z okolností, za kterých byla písemná plná moc soudu doručena nebo za kterých bylo učiněno ústní prohlášení, nemají případné vady plné moci za řízení význam.*

V posuzovaném případě plná moc splňovala veškeré obsahové náležitosti vymezené ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V plné moci, udělené žalobkyní k zastupování její osoby ve správním řízení, je předmět řízení označen spisovou značkou, pod níž byla věc vedena i po právní překvalifikaci skutku

z přestupku na správní delikt, tudíž z obsahu plné moci (jakož i dalších okolností a chování zmocněnce v průběhu řízení – viz výše) vyplývá vůle žalobkyně být zastoupena v řízení o předmětném skutku. Správní orgán tak postupoval v souladu se zákonem, pokud v řízení jednal se žalobkyní prostřednictvím jejího zmocněnce. Soud proto rovněž i tuto žalobní námitku shledal nedůvodnou.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 27. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu